

[Jesper Simonsen.]

Tankegang. Er der noget, der kan vække Diskussion om vor Upartiskhed og være egnet til at skabe Tvivl om vor Upartiskhed, saa er det dog enhver Udvikling af dansk Militærvæsen. Vi ved jo, at de Konservative selv er ivrige nok efter ved enhver Lejlighed at fremhæve, at Danmarks Militærvæsen, naar vi skal til at lave om paa det, navnlig naar det skal udvides, kan vække Spørgsmaal her og der om, hvorvidt vi ved dette berører andres Interesser. Men dette, at vi siger, at vi paa det Retsgrundlag, som er skabt Landene imellem, og omdanner vort bevæbnede Beredskab til at varetage de beskedne Opgaver, vi har, det kan aldrig rejse nogen Tvivl om Oprigtigheden og Styrken i vor Villie til at ville holde os neutrale. (*Ole Bjørn Kraft*: Det har allerede gjort det!). Hvis det har gjort det, saa er Grunden utvivlsomt udelukkende den, at man fra konservativ Side ikke undlader at benytte nogen som helst Lejlighed til at blande Udlandet ind i vore Spørgsmaal paa dette Omraade og gennem Interviews og paa anden Maade søger at vække Udlandets Tvivl om Upartiskheden i det, vi indretter gennem vor Lovgivning.

Endelig er det tredje Spørgsmaal dette, om vort Medlemsskab i Folkenes Forbund forpligter os til noget Militærvæsen af et eller andet Omfang. Dette er ikke Tilfældet. Jeg skal ikke gaa dybt ind paa dette, det er behandlet saa tidt, og det er Gang paa Gang slaaet fast, at Medlemsskabet i Folkenes Forbund ikke paalægger Danmark nogen som helst Forpligtelse af militær Art. Det vilde ogsaa harmonere lidet med Artikel 1 og Artikel 8 i Pagten for Folkenes Forbund, om der skulde være noget som helst Ønske hos Forbundet om at paalægge nogen Stat Pligt til at opretholde et bestemt Militærvæsen. Vi tør derfor med fuld Styrke hævde, at det, som er foreslaaet her, netop opfylder de Krav, som Danmark har efter Pagten for Folkenes Forbund. Det opfylder Pligten til at opretholde Orden, det fastslaar vor Neutralitetsvillie, og udover dette har vi ingen Forpligtelser. At vi skulde være forpligtede til at deltage i militære Sanktioner, vil neppe mere blive hævdet fra nogen Side. Det Forslag, som foreligger her, er derfor ganske simpelt en Opfyldelse fra Danmarks Side af de Forpligtelser, vi har i Henhold til Pagten for Folkenes Forbund og i Henhold til de øvrige internationale Forpligtelser vedrørende disse Spørgsmaal, som vi har indgaaet.

Nu ynder man jo fra konservativ Side at citere Udtalelser af Udlændinge, som skulde vise, at det ikke var berettiget at gaa den Vej, Danmark her ønsker at gaa. Derom er at sige, at der selvfølgelig omkring i Verden er Folk, der er konservativt indstillede og ser paa disse Spørgsmaal paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Parkov eller det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, ser paa det ud fra en gammeldags Tankegang, ud fra en Forestilling om en Fortid, da man førte Krige, da det var noget, der hørte med, noget, man ikke kunde undgaa, noget, der maaske ligefrem var eftertragtellesværdigt. Saadanne Personer udtaler sig nu og da om disse Spørgsmaal, og naturligvis maa deres Udtalelser blive Udtryk for den Tankegang, de nu engang har; ligesom Højremænd i Danmark kan citere Højremænd i Udlandet, vil Højremænd i Udlandet kunne citere Højremænd i Danmark. Men fordi noget saadant kan gøres, oplyses der jo intet om, hvad Indholdet af de mellemfolkelige Forpligtelser er. Citaterne er kun Udtryk for enkelte Personers Opfattelse. Men lad det nu være, at man citerer saadanne Udtalelser, det er der ikke noget at sige til; naar de er faldet, er det kun rimeligt, at man citerer dem. Men der er een Ting at sige noget til, og det er, at man fra konservativ Side søger at fremkalde saadanne Udtalelser fra Udlandet, søger at blande Udlandet ind i vore Spørgsmaal. Dette er landsskadeligt Arbejde. Besynderligt maa det virke, at man netop fra konservativ Side, hvor man fremfor andre Partier ynder at forpagte Fædrelandskærligheden, kan indlade sig paa slikt Forhold, der kun kan betegnes som farligt for vort Lands Interesser.

Jeg skal da tillade mig kort at sammenfatte de Udtalelser, jeg har fremsat, derhen, at det foreliggende Forslag til en Omdannelse af Hæren til et Vagtkorps og af Marinen til en Statsmarine er i nøje Overensstemmelse med vore folkeretlige Forpligtelser. Det opfylder loyalt den Forpligtelse, Danmark har til at opretholde en Ordensmagt; det viser paa utvetydig Maade overfor Omverdenen, at Danmark helt og fuldt ønsker at tage Konsekvensen af de mellemfolkelige Aftaler, vi er Deltagere i. Vi er ganske klare over, at Fremtiden ikke er uden Fare ogsaa for vort Land, men det er i hvert Fald givet, at et dansk Hærvæsen kun kan øge Faren for os i paakommende Tilfælde. At drive Militærpolitik er for et Land som Danmark at give sig Tilfældighederne i Vold; det er en Chancepolitik, en Hasardpolitik. Men stiller vi os paa det Retsgrundlag, som er skabt, og som er i stadig Udvikling, og tilkendegiver vi